

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 11C/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117210935
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Robert Droppa
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2020:3117210935.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, samosudcom Mgr. Robertom Droppom, v právnej veci žalobkyne E L A N spol. s r. o., so sídlom Brezovička 128, IČO: 31 561 276, zastúpenej JUDr. Jozefom Ujom, advokátom so sídlom Vlárská 458, Trenčín, proti žalovanému mesto Liptovský Mikuláš, so sídlom Štúrova 1989/41, Liptovský Mikuláš, IČO: 00 315 524, zastúpenému HADBÁBNA & spol. advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Prielohy 1012/1C, Žilina, IČO: 47 249 722, v konaní o náhradu škody vo výške 2 765 000,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh na prerušenie konania **z a m i e t a** .
- II. Súd **z a m i e t a** žalobu v plnom rozsahu.
- III. Žalovanému súd **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Trenčín 30. 05. 2017 sa žalobkyňa domáhala náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorým mal žalovaný zmať jej podnikateľský zámer na vybudovanie heliportu. Žalovaný vydal záväzné stanovisko podľa ustanovení zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení č. UHA 2011/00473-02 Bc zo dňa 08. 02. 2011, súčasťou ktorého je prehlásenie, že navrhované funkčné využitie je v súlade s platným územným plánom mesta Liptovský Mikuláš. V priebehu realizácie podnikateľského zámeru došlo k tzv. zmene pravidiel hry a žalovaný svoje záväzné stanovisko na vybudovanie heliportu zmenil, následne pristúpil aj k zmene územného plánu. Hlasovanie o zmene územného plánu však nemalo všetky náležitosti a preto je zmena územného plánu neplatná. Žalobkyňa navrhla, aby súd otázku neplatnosti zmeny územného plánu právne posúdil ako prejudiciálnu otázku. Listom zo dňa 13. 01. 2015 žalobkyňa vyzvala žalovaného na uzavretie mimosúdnej dohody, v ktorej si uplatnila škodu vo výške 2 765 000,- eur. Svoj nárok odvodzovala z ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V nadväznosti na to bola medzi stranami sporu uzatvorená Dohoda o urovnaní škody spôsobenej žalovaným zo dňa 29. 01. 2015, kde v bode IV. strany konštatovali, že suma 2 765 000,- eur predstavuje spôsobenú škodu nesprávnym úradným postupom. Na preukázanie výšky spôsobenej škody dá žalobkyňa vypracovať znalecký posudok, aby skutočná výška škody a ušlý zisk bola zistená znalcom v znaleckom dokazovaní.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uplatnil námietku miestnej nepríslušnosti. Vo veci samej poukázal na to, že žalobkyňa neuviedla, v čom by mala nesprávnosť postupu spočívať a ktoré ustanovenia právnych predpisov mal žalovaný porušiť. Žalobkyňa len vyjadrila nespokojnosť s tým, že žalovaný k jej projektu zaujal negatívne stanovisko. Civilný súd pritom nie je oprávnený skúmať, či k nesprávnemu úradnému postupu došlo alebo nie, z dôvodu nedostatku vecnej príslušnosti civilného súdu musí byť v konaní

pred ním nesprávny úradný postup už preukázaná a nemôže byť riešená ako predbežná otázka. Žalobkyňa vo vzťahu k základným predpokladom na úspešnosť žaloby, ktorými sú povinnosť tvrdenia nezákonného úradného postupu a dôkazná povinnosť, nespĺnila svoje povinnosti. Nepreukázala nesprávny úradný postup spočívajúci v nezákonnej zmene územného plánu rozhodnutiami príslušných orgánov. Zmena územného plánu sama o sebe nie je nesprávnym úradným postupom, územný plán nie je dokument, ktorý by nepodliehal zmene, je nielen oprávnením ale i povinnosťou obce vykonávať pravidelnú aktualizáciu územnoplánovacej dokumentácie a reagovať na zmeny podmienok a verejný záujem. Nesprávnym úradným postupom nemôže byť ani vydanie stanovísk č. UHA 2011/00473-02-Bc a č. UHA-2011/02594-03-Bc. Je bežnou činnosťou, že obce a mestá vydávajú územnoplánovacie informácie, pričom poskytnutie takejto informácie alebo stanoviska nie je právne záväzným individuálnym správnym aktom, z ktorého by vyplývali oprávnenia. Územnoplánovacia informácia vydaná útvarom hlavného architekta nie je pre účely stavebného konania záväzná a žiadateľ na jej podklade nemôže nadobudnúť žiadne práva. Vydanie pôvodne kladného stanoviska vychádzalo z v tom čase platného územného plánu a skutočnosť, že neskôr došlo k zmene územného plánu, nespôsobuje nesprávny postup žalovaného. Navyiac, žalobkyňa bola informovaná v stanovisku č. UHA-2011/02594-03-Bc aj o tom, že prebiehajú zmeny, ktorými je predchádzajúce stanovisko dotknuté. Podľa žalovaného zároveň nikdy nedošlo k prerokovaniu škody. Cieľom a účelom listu žalobkyne zo dňa 13. 01. 2015, nebolo predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ale predloženie dohody o urovaní, teda iného právneho úkonu. Žalobca v dohode totiž požadoval iné plnenie, nie náhradu škody. Žalovaný zároveň uviedol, že aj keď to zo žaloby nevyplýva, v konaní by sa malo ustáliť, či údajný nesprávny úradný postup vznikol vo sfére preneseného výkonu štátnej správy alebo pri výkone samosprávy, lebo v prípade preneseného výkonu štátnej správy absentuje vecná pasívna legitímácia. Žalovaný zároveň spochybnil platnosť mimosúdnej dohody o urovaní, nakoľko jej obsah je v rozpore so zákonom a predmet plnenia nie je dovolený. Dohoda nebola schválená mestským zastupiteľstvom, čo rovnako podporuje záver o jej neplatnosti. Ak by aj bola predmetná dohoda platná, nevyplýva z nej záväzok žalovaného zaplatiť žalobkyňi konkrétnu peňažnú sumu. Žalovaný na záver dodal, že ak by aj zmenou stanoviska č. UHA 2011/00473-02-Bc prípadne došlo na strane žalobkyne ku škode, takýto nárok je premlčaný. Je nepochybné, že žalobkyňa sa o doplnení stanoviska formou vydania nového stanoviska č. UHA-2011/02594-03-Bc dozvedela ešte v roku 2011, čiže najskôr si mohla svoje nároky uplatniť do roku 2014. Námieta sa pritom vzťahuje aj na prípadné nároky, ktoré by eventuálne mohli žalobkyňi vzniknúť v súvislosti so zmenou územného plánu. Všeobecne záväzné nariadenie bolo vyvesené dňa 20. 09. 2013 a nakoľko bola žaloba podaná až v roku 2017, bola podaná po uplynutí subjektívnych premlčacích lehôt.

3. Po postúpení veci tunajšiemu súdu ako mieste príslušnému žalobkyňa v replike uviedla, že trojročná lehota na podanie výzvy na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom uplynie 30. 05. 2018, nakoľko z bodu VII. dohody vyplýva záväzok žalovaného splniť záväzok zo záväzného stanoviska žalovaného č. UHA 2011/00473-02-Bc zo dňa 08. 02. 2011 v lehote do 30. 05. 2015. Žalobkyňa a žalovaný založili právny vzťah, v ktorom žalobkyňa požiadala o vydanie záväzného stanoviska, čo žalovaný akceptoval a bez výhrad súhlasil, čo preukazuje vydanie záväzného stanoviska zo dňa 08. 02. 2011, ktorého súčasťou je aj prehlásenie, že navrhované funkčné využitie je v súlade s platným územným plánom mesta. Zároveň súhlasil s projektovou dokumentáciou „Letecko-prevádzkové a stavebno-technické posúdenie HELIPORTU Liptovský Trnovec“ spracovanou W. J. P. K., E.. Žalovaný však začal postupne mariť plnenie svojho záväzku z právneho vzťahu založeného stranami sporu nepomenovanou zmluvou, najprv listom č. UHA-2011/02594-03-Bc zo dňa 26. 07. 2011, kde okrem iného uviedol, že po posúdení žiadosti súhlasí s vydaním územného rozhodnutia až po schválení zmien a doplnkov územného plánu mesta. K mareniu splnenia záväzku dochádzalo v priebehu územného konania, konania o posudzovaní vplyvu stavby na životné prostredie. Schválením zmeny územného plánu došlo k dokonaniu zmarenia splnenia záväzku žalovaného zo zmluvy uzavretej so žalobkyňou. Žalobkyňa považuje právnu konštrukciu žalovaného o absencii pasívnej vecnej legitímácie za zmätočnú z dôvodu, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy. Rovnako nesúhlasil s tvrdením, že dohoda zo dňa 29. 01. 2015 nie je platnou z dôvodu jej neschválenia mestským zastupiteľstvom, nakoľko v Zásadách hospodárenia s majetkom mesta Liptovský Mikuláš sú v čl. 4 taxatívne vymenované dispozičné oprávnenia primátora, ktoré podliehajú schváleniu mestského zastupiteľstva a tak právny úkon, ktorý primátor urobil v mene a na účet mesta plne zaväzuje žalovaného.

4. Z vyjadrenia žalovaného v duplike vyplýva, že žalobkyňa mala jasne a zrozumiteľne uviesť konkrétny titul svojich nárokov a dôkazy, z ktorých také nároky a ich výška vyplývajú, čo dosiaľ neurobila.

Žalobkyňa na jednej strane tvrdí, že škoda jej vznikla z dôvodu nesprávneho úradného postupu, na druhej strane v replike poukazuje na mimosúdnu dohodu o urovnaní a akúsi nepomenovanú zmluvu, z ktorej žalovanému majú vyplývať voči nej záväzky. Až potom, ako žalovaný poukázal na značné trhliny v žalobnej argumentácii, opierajúcej sa o nesprávny úradný postup, prišla žalobkyňa s názorom, že mestom vydané stanoviská založili medzi stranami sporu záväzkový vzťah. Z obsahu týchto stanovísk je však zrejmé, že ide len o informatívne stanoviská k projektovej dokumentácii s povahou územnoplánovacej informácie bez toho, aby mesto akýmkoľvek spôsobom prejavilo vôľu založiť záväzkový vzťah medzi ním a žalobcom. Stanoviská boli vydané útvarom hlavného architekta, ktorý útvar nemá oprávnenie mesto zaväzovať a preberať v jeho mene a na jeho účet záväzky. Zároveň, mesto v rámci stavebného konania a územného plánovania nemôže vykonávať svoju pôsobnosť súkromnoprávne dohodnutým spôsobom, musí postupovať len v rámci zákona a v súlade s verejným záujmom. V stanoviskách je len vyjadrený názor mesta na predloženú projektovú dokumentáciu vo vzťahu k vtedy platnému územnému plánu. Mesto tým neprebralo žiadny záväzok, zo stanoviska nevyplývajú žiadne subjektívne povinnosti ani vôľa mesta byť povinnosťami viazaný. Žalovaný zároveň uviedol, že zmena územného plánu bola v minulosti predmetom prieskumu zo strany prokuratúry a to dokonca na podnet žalovaného, aby sa vylúčili akékoľvek pochybnosti o platnosti a zákonnosti územného plánu. Prokurátor nevidel žiadne dôvody na prijatie niektorého z opatrení podľa osobitného predpisu a územný plán je naďalej platný a účinný v jeho aktualizovanej podobe. Pokiaľ ide o dohodu o urovnaní, žalovaný zotrval v tvrdení o jej absolútnej neplatnosti. Ide o úkon, ktorý môže mať dopad na majetok mesta, preto platí, že v prípade, ak táto podstatná otázka nie je výslovne regulovaná zásadami hospodárenia, musí o nej rozhodnúť zastupiteľstvo.

5. Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 07. 03. 2019, sp. zn. 11C/3/2018, keď rozhodujúc o nároku žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Proti predmetnému rozhodnutiu podali strany sporu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 27. 02. 2020, sp. zn. 10Co/143/2019 tak, že rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie nebol procesne dôsledný, keď síce rozhodol medzitimným rozsudkom, ale zamietajúci rozsudok je však z hľadiska predmetu sporu rozhodnutím „úplným a definitívnym“. Súd zároveň nerozhodol o procesnom návrhu žalobkyne zo dňa 27. 01. 2019 označenom ako „doplnenie žalobného petitu o alternatívny petit“.

6. Bez ohľadu na procesné závery odvolací súd doplnil, že záväzné stanovisko mesta Liptovský Mikuláš zo dňa 08. 02. 2011 bolo podrobné prieskumu v rámci správneho súdnictva, čo znamená, že konanie je ukončené a neprichádza do úvahy jeho ďalšie preskúmanie. Predmetné stanovisko zároveň nepredstavuje právny inštitút, ktorý by bol absolútne nezmeniteľný. Odvolací súd taktiež konštatoval, že zo zmluvy/dohody uzavretej medzi stranami dňa 29. 01. 2015 nevznikol žalovanému žiadny záväzok/dlh. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, podľa odvolacieho súdu bol postup žalovaného natoľko neštandardný a tiež nekvalifikovaný, že je namieste ho považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, na druhej strane spôsob uplatňovania nárokov žalobkyňou, vrátane až účelovo neprehľadnej a neraz protichodnej argumentácie, je rovnako relevantným pri posúdení širších okolností významných pre „rozsah aplikácie“ § 257 Civilného sporového poriadku.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktoré vykonal aj v neprítomnosti konateľa žalobkyne. V deň pojednávania právny zástupca žalobkyne požiadal o zmenu termínu pojednávania z technických dôvodov na vozidle. Zároveň doručil fotografie prístrojovej dosky osobného motorového vozidla. Postupom podľa ustanovenia § 183 ods. 4 C. s. p. súd upovedomil žalobkyňu o tom, že uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý s tým, že v prípade, ak dopravná situácia neumožní dostaviť sa na pojednávanie v stanovený čas, môže žalobkyňa telefonicky požiadať o začatie pojednávania s primeraným časovým odstupom. Pred otvorením pojednávania, ktoré začalo na žiadosť právneho zástupcu žalobkyne s odstupom 45 minút, bola súdu doručená žiadosť konateľa žalobkyne o odročenie pojednávania. Žiadosť odôvodnil tým, že od rána je v domácej izolácii s príznakmi, ktoré môžu súvisieť s vírusom COVID 19. Dôvodom izolácie je to, že jeho príbuzní boli v kontakte s infikovanými osobami, s ktorými boli na oslave. Z uvedeného dôvodu nesúhlasil s pojednávaním bez jeho prítomnosti. Vzhľadom na vykonané dokazovanie, kedy už bol konateľ žalobkyne vypočutý a s dôrazom na to, že ďalší jeho výsluch nebol stranami sporu navrhnutý a na pojednávaní bol zastúpený právnym zástupcom, súd pojednávanie neodročil. Okrem toho, súd poukazuje na to, že od 13. 10. 2020 platil na území Slovenskej republiky zákaz zhromažďovania sa nad šesť osôb, čiže príbuzní konateľa sa mohli zúčastniť oslavy najneskôr pondelok 12. 10. 2020. Vo svojej žiadosti síce neuviedol, kedy sa oslava konala avšak

vychádzajúc z tvrdenia, že jeho príbuzní už čakajú na výsledky testov (ktoré sa nevykonávajú zo dňa na deň), o svojej prípadnej domácej karanténe musel vedieť skôr ako v deň pojednávania a zároveň skôr ako súd oznámil jeho právnomu zástupcovi, že technické problémy na vozidle nie sú dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Z uvedeného dôvodu žiadosť nedoručil súdu včas a významné je aj to, že svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal.

8. Pre úplnosť súd uvádza, že pokiaľ právny zástupca opakovane počas pojednávania navrhoval odročiť pojednávanie z dôvodu porady s klientom, tieto žiadosti súd vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko žalobkyňa mala od doručenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu dostatok času na poradu so svojim právnym zástupcom, pričom predvolanie na predchádzajúce pojednávanie určené na deň 29. 09. 2020, ktoré bolo odročené na žiadosť žalobkyne, si jej právny zástupca prevzal 13. 09. 2020 a predvolanie na pojednávanie dňa 20. 10. 2020 si prevzal 29. 09. 2020, čím bola dodržaná zákonná päťdňová príprava.

9. Právny zástupca skonštatoval, že žalobkyňa na žalobe trvá v plnom rozsahu. Opätovne navrhli vykonať dôkazy, ktoré súd v predchádzajúcom konaní odmietol a to oboznámiť sa s kompletnou správou hlavnej kontrolórky mesta, s územným plánom ako aj videom na portáli O. a vypočúť predchádzajúceho a súčasného primátora mesta k okolnostiam uzatvorenia zmluvy zo dňa 29. 01. 2015.

10. Právny zástupca žalovaného navrhol žalobu zamietnuť. Z uznesenia odvolacieho súdu plynie záver, že žaloba je vecne nedôvodná. Z dôvodov uvádzaných v odvolacom konaní si žalovaný uplatňuje náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Konateľ žalobkyne na predchádzajúcich pojednávaniach vypovedal, že po rokovaní so žalovaným, samotná architektka mesta upozornila vo februári 2013 všetkých členov komisie územného plánovania, že zmenou územného plánu si investor bude uplatňovať náhradu škody, vtedy vo výške 2 650 000,- eur. Čiže samotný vtedajší primátor ako aj členovia tejto komisie vedeli, že zmenou územného plánu dôjde k škode na strane žalobkyne. Predchádzajúci primátor sa opakovane verejne vyjadril, že poslanci mestského zastupiteľstva sú si vedomí, že zmenou územného plánu spôsobili škodu a sú pripravení túto škodu nahradiť. Žalobkyňa v rámci celého územného konania ohľadne heliportu získala všetky potrebné súhlasné stanoviská, pričom ich bol cez tridsať. Mesto následne len sucho skonštatovalo, že heliport nie je v súlade s územným plánom mesta. Zmenu územného plánu konateľ považuje za nezákonnú, nakoľko poslanci nehlasovali o záväznej časti tohto plánu. Proces smerujúci k dohode o urovaní trval určitú dobu, s mestom rokoval, postupne sa upravovali jednotlivé body dohody, pričom konateľ konal vždy so štatutárom mesta a ku rokovaniam boli prizvaní aj zamestnanci právneho odboru, hlavná architektka ako aj vedúca stavebného odboru. Účelom mimosúdnej dohody nebolo v prvom rade docielenie náhrady škody, ale možnosti zrealizovania investičného zámeru. Pokiaľ ide o uplatnenú výšku škody, primátor podľa konateľa žalobkyne, počas rokovaní nežiadala predložiť listinné dôkazy preukazujúce ich výšku.

12. Listom zo dňa 08. 02. 2011 č. UHA 2011/00473-02-Bc žalovaný podľa ustanovenia § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb. vydal záväzné stanovisko, podľa ktorého po posúdení žiadosti žalobkyne súhlasí s projektovou dokumentáciou „Letecko-prevádzkové a stavebno-technické posúdenie HELIPORTU Liptovský Trnovec. Pozemky parcelné číslo 1061/485 a parcelné číslo 510/2 v katastrálnom území R. Y. sa nachádzajú v zmysle platného územného plánu mesta Liptovský Mikuláš, ktorého záväzná časť bola vyhlásená všeobecne záväzným nariadením č. 7/2010/VZN dňa 16. 12. 2010, v urbanistickom bloku „zmiešané územie s prevahou občianskej vybavenosti“. Zo záväzného stanoviska zároveň vyplýva, že navrhované funkčné využitie je v súlade s platným územným plánom.

13. Listom zo dňa 26. 07. 2011, č. UHA-2011/02594-03-Bc, žalovaný vydal ďalšie záväzné stanovisko, ktorým sa zmenilo a doplnilo záväzné stanovisko zo dňa 08. 02. 2011 tak, že mesto po posúdení žiadosti súhlasí s vydaním územného rozhodnutia až po schválení zmien a doplnkov územného plánu mesta. Z predmetného stanoviska vyplýva, že v súvislosti s podstatnou zmenou skutkových okolností, na základe petície občanov mestskej časti Liptovská Ondrašová proti umiestneniu civilného letiska - Heliportu Liptovský Trnovec na pozemkoch registra KN-C č. 1061/485, KN-C č. 1061/1 v katastrálnom území R. Y. a námietok účastníkov územného konania o umiestnení predmetnej stavby týkajúcich sa vplyvu hluku na pozemky v okolí navrhovaného heliportu, mesto požiadalo Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a Úrad verejného zdravotníctva o posúdenie predmetnej projektovej dokumentácie z hľadiska vplyvu hluku. Znalecký posudok si dala vypracovať aj žalobkyňa.

Výsledky a závery vyplývajúce z dokumentácie a z posudku o hluku v životnom prostredí odôvodňujú potrebu zmeny regulatívov zástavby a funkčného využitia dotknutého územia. Mesto uviedlo, že je potrebné posúdiť a ohraničiť rozsah územia plánovanej výstavby, t. j. obstaráť zmeny a doplnky územného plánu mesta.

14. Z návrhu na mimosúdnu dohodu zo dňa 13. 01. 2015 vyplýva, že žalobkyňa sa na žalovaného obrátila s nárokom na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom primátora mesta Liptovský Mikuláš. S poukazom na ustanovenie § 14 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. spočíval nesprávny úradný postup v zmene rozhodnutia primátora mesta Liptovský Mikuláš v jeho vyjadrení č. UHA 2011/00473-02-Bc zo dňa 08. 02. 2011, v ktorom súhlasil s projektovou dokumentáciou „Letecko-prevádzkové a stavebno-technické HELIPORTU Liptovský Trnovec ako aj s vydaním územného rozhodnutia. K zmene začalo dochádzať už od 26. 07. 2011, keď došlo k zmene záväzného stanoviska listom č. UHA-2011/02594-03-Bc. S poukazom na ustanovenie § 2 zákona č. 514/2003 Z. z. si žalobkyňa uplatnila náhradu škody v súvislosti s investíciami do prípravných prác, projektov, obstarania majetku a služieb vo výške 2 765 000,- eur.

15. V článku II. ods. 1 mimosúdnej dohody o urovaní škody spôsobenej primátorom mesta Liptovský Mikuláš uzavretej medzi stranami sporu dňa 29. 01. 2015 žalobkyňa prehlásila, že konaní primátora mesta Liptovský Mikuláš V. B. došlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodov vyššie uvedených. Podľa čl. III. a IV. dohody žalobkyňa v súlade s vydaným záväzným stanoviskom zo dňa 08. 02. 2011 investovala do schváleného projektu viac ako 2 765 000,- eur. Táto suma predstavuje spôsobenú škodu nesprávnym úradným postupom a v prípade nenadobudnutia účinkov tejto dohody bude predmetom konania v súlade s ustanovením § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. V článku V. žalovaný v zastúpení primátorom J. Q. A., W.. uznal nesprávnosť postupu vtedajšieho primátora mesta V. P. B. a tým uznal príčinné súvislosti so vznikom následnej škody spôsobenej žalobkyňou. Primátor mesta sa v článku VI. zaviazal najneskôr do 05. 02. 2015 zadať úlohy pre oddelenie územného rozvoja a stavebného poriadku, aby bolo možné žalobkyňu zrealizovať pôvodný projekt tak, ako sa mesto zaviazalo v záväznom stanovisku zo dňa 08. 02. 2011. Z článku VII. vyplýva, že obsah tejto mimosúdnej dohody bude naplnený pre odvrátenie hrozacej škody pre mesto, t. j. neuplatnením žiadosti žalobkyne o náhradu škody podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., pričom primátor sa zaviazal, aby účinky nastali do 30. 05. 2015.

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Z návrhu na mimosúdnu dohodu zo dňa 13. 01. 2015 podľa názoru súdu jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa mienila predbežne prerokovať nárok tvrdiac, že zo strany žalovaného došlo k nesprávnemu úradnému postupu, za ktorý podľa ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovedá územná samospráva. Ak mal žalovaný za to, že písomná žiadosť žalobkyne ako poškodenej o predbežné prerokovanie nároku nie je podaná na príslušnom orgáne, podľa ustanovenia § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. bol povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žalobkyňu. Skutočnosť, s akým výsledkom skončí predbežné prerokovanie nároku, v danom prípade, uzatvorením mimosúdnej dohody, nemôže byť na ujmu žalobkyne, ktorá si ako poškodenej uplatnila svoj nárok postupom podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení súd tak uplatnený nárok žalobkyne posudzoval ako nárok na náhradu škody spôsobenú žalobkyňou tvrdeným nesprávnym úradným postupom žalovaného. Zo žiadosti zo dňa 13. 01. 2015 ako aj z ustanovení samotnej mimosúdnej dohody nepochybne vyplýva, že žalobkyňa si svoj nárok uplatnila pre nesprávny úradný postup a nie z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalovaného založených určitým právnym úkonom strán sporu.

17. Zodpovednosť územnej samosprávy za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou a je daná vtedy, ak sú súčasne splnené podmienky zodpovednosti a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, územná samospráva zodpovednosť nenesie. Nesprávny úradný postup nie je zákonom zadefinovaný. Ide o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí územnej samosprávy, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu územnej samosprávy alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie a cieľov tejto činnosti. Žalobca navrhol, aby súd predbežne vyriešil otázku neplatnosti zmeny územného plánu. Civilný súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody

nemôže skúmať, či došlo platne k zmene územného plánu mesta alebo nie. Územný plán sa vyhlasuje všeobecne záväzným nariadením mesta, pričom iba správny súd má právomoc preskúmať súlad všeobecne záväzného nariadenia mesta postupom podľa ustanovení § 357 a nasl. Správneho súdneho poriadku. Navyše, vecná príslušnosť na takýto prieskum prináleží krajskému súdu a aktívna legitímácia k podaniu žaloby podľa § 359 Správneho súdneho poriadku prokurátorovi, ktorému protestu proti všeobecne záväznému nariadeniu nebolo vyhovené alebo zainteresovanej verejnosti, ak bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia. Z uvedeného dôvodu sa súd nemôže v tomto konaní zaoberať námietkami žalobkyne ohľadne zákonnosti procesu prijímania a zverejňovania všeobecného záväzného nariadenia č. 7/2013/VZN zo dňa 20. 09. 2013, ktoré bolo účinné od 05. 10. 2013 a ktorým bola zmenená a doplnená záväzná časť Územného plánu mesta Liptovský Mikuláš, všeobecne záväzné nariadenie č. 7/201/VZN zo dňa 16. 12. 2010, v dôsledku ktorého sa z územného plánu vypustil heliport. Nakoľko doposiaľ nebol vyslovený správnym súdom nesúlad tohto všeobecne záväzného nariadenia mesta so zákonom, nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pričom ani nebolo tvrdené, že takéto správne konanie bolo začaté, súd je týmto všeobecne záväzným nariadením mesta viazaný.

18. Zmena územného plánu sama o sebe nie je nesprávnym úradným postupom. Len v prípade, ak by správny súd uznesením vyslovil nesúlad všeobecne záväzného nariadenia, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia so zákonom resp. inými všeobecne záväznými normatívnymi aktmi, čím by všeobecne záväzné nariadenie stratilo účinnosť, by bolo možné uvažovať o nesprávnom úradnom postupe žalovaného a aj to len za predpokladu, že nesprávny úradný postup spočíval v iných postupoch žalovaného ako v normotvorbe. Normotvornú činnosť obce nemožno považovať za úradný postup, lebo prijímanie všeobecne záväzných právnych predpisov nie je vykonávaním úradného postupu vo vzťahu ku konkrétnym účastníkom a chýba tak príčinná súvislosť medzi normotvornou činnosťou a škodou. Územný plán mesta, ktorým bezpochyby došlo k zmareniu investičného zámeru žalobkyne, doposiaľ nebol zrušený zákonom predpísaným spôsobom. V právomoci mesta, ako orgánu územného plánovania podľa ustanovenia § 16 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb., je okrem iného aj aktualizácia územnoplánovacej dokumentácie, pričom mesto je nielen oprávnené, ale v určitých prípadoch aj povinné vykonať zmenu schváleného územného plánu. Z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. totiž vyplýva povinnosť mesta pravidelne, najmenej však raz za štyri roky, preskúmať schválený územný plán, či nie sú potrebné jeho zmeny alebo doplnky alebo či netreba obstaráť nový územný plán. Ak teda zákon predpokladá zmeny a doplnky územného plánu, nemožno výkon právomoci mesta ako orgánu územného plánovania považovať za nesprávny úradný postup.

19. Za nesprávny úradný postup súd nepovažuje ani zmenu územného plánu po vydaní stanoviska zo dňa 08. 02. 2011, ktorým žalovaný súhlasil s projektovou dokumentáciou ako aj s vydaním územného rozhodnutia a zároveň konštatoval, že navrhované funkčné využitie je v súlade s územným plánom mesta Liptovský Mikuláš. Predmetné stanovisko bolo vydané pod spisovou značkou útvaru hlavnej architektky mesta podľa ustanovenia § 4 ods. 3 písm. d) zákona o obecnom zriadení, podľa ktorého obec pri výkone samosprávy môže vydať záväzné stanovisko k investičnej činnosti v obci. Záväzné stanovisko pre účely stavebného konania je definované v ustanovení § 140b ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. ako stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že dotknuté orgány v konaniach podľa stavebného zákona predkladajú záväzné stanoviská, ktoré sa týkajú verejných záujmov a nie ich subjektívnych práv, čo znamená, že vydaním záväzného stanoviska sa nestávajú nositeľmi práv a povinností. Záväzné stanovisko sa teda netýka subjektívnej právnej sféry dotknutého orgánu, v danom prípade žalovaného, ale verejného záujmu ako všeobecne prospešného stavu, ktorý treba chrániť a rešpektovať. Z uvedeného vyplýva, že záväzné stanovisko zaväzuje dotknutý orgán len vo vzťahu k stavebnému konaniu, nemôžu z neho vzniknúť súkromnoprávne práva a povinnosti tohto orgánu. V predmetnej veci žalovaný vydal záväzné stanovisko zo dňa 08. 02. 2011, ktoré bolo v tom čase v súlade s platným územným plánom mesta Liptovský Mikuláš. V zmysle ustanovenia § 140b ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. tak bolo viazané obsahom tohto záväzného stanoviska, avšak až do doby, ak došlo k zmene skutkových okolností, z ktorých vychádzal. Spomínané ustanovenie za tejto situácie umožňuje doplnenie, zmenu alebo nahradenie predchádzajúceho záväzného stanoviska, pričom ukladá dotknutému orgánu uviesť dôvody tejto zmeny. To znamená, rovnako ako už súd konštatoval pri zmene územného plánu, že ak žalovaný ako dotknutý orgán mal zákonom danú právomoc z dôvodu podstatnej zmeny skutkových okolností doplniť záväzné stanovisko, nemožno to samo o sebe považovať za nesprávny úradný postup. V záväznom stanovisku zo dňa 26. 07. 2011, ktorým sa menilo a doplnilo

predchádzajúceho záväzné stanovisko zo dňa 08. 02. 2011, pritom žalovaný odôvodnil tento postup tým, že došlo k podstatnej zmene skutkových okolností, na základe ktorých je nevyhnutné posúdiť a ohraničiť rozsah územia plánovanej výstavby. Súd zároveň poukazuje na záver odvolacieho súdu, podľa ktorého záväzné stanovisko zo dňa 08. 02. 2011 nie je individuálnym právnym aktom a už vôbec nie „zmluvou“, z ktorej by vyplývali žalobkyňi doslova nikdy neodňateľné hmotné práva.

20. Vzhľadom k tomu, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup žalovaného spočívajúci v zmene územného plánu, ktorou bol nepochybne zmarený investičný zámer žalobkyne na vybudovanie heliportu v katastrálnom území R. Y., nie je splnená podmienka vzniku zodpovednosti sa škodu.

21. Žalovaný namietal nedostatok vecnej pasívnej legitímácie v tomto konaní, tvrdiac, že v prípade, ak k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, ktorý však žalobkyňa jasne nevymedzila, došlo v spojitosti so stavebným projektom žalobkyne, nie je podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. pasívne vecne legitimovaný. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobkyne, keď k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť zmenou územného plánu, súd uvádza, že podľa ustanovenia § 4 ods. 3 písm. j) zákona o obecnom zriadení je obstarávanie a schvaľovanie územnoplánovacej dokumentácie, ktorú tvorí aj územný plán obce, originálnou pôsobnosťou obce. Táto pôsobnosť nie je preneseným výkonom štátnej správy, tou je len podľa ustanovenia § 5 písm. a) bodu 1 zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie, vykonávanie pôsobnosti stavebného orgánu, čomu korešponduje aj ustanovenie § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. Z uvedeného dôvodu, pokiaľ žalobkyňa mala za to, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu pri obstarávaní a schvaľovaní územného plánu mesta Liptovský Mikuláš, správne si svoj nárok uplatňovala proti žalovanému.

22. Právo na náhradu škody spôsobenú pri výkone samosprávy sa podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z konania žalovaného, ktorý mal postupnými krokmi zmariť jej investičný zámer, čo bolo zavŕšené zmenou územného plánu. Všeobecné záväzné nariadenie č. 7/2013/VZN zo dňa 20. 09. 2013 bolo postupom podľa § 6 ods. 8 zákona o obecnom zriadení vyhlásené vyvesením na úradnej tabuli, pričom účinnosť nadobudlo pätnástym dňom od vyvesenia, t. j. 05. 10. 2013. Žalobkyňa však požiadala o predbežné prerokovanie nároku dňa 13. 01. 2015, keď nárok na náhradu škody odvodzovala z konania žalovaného, ktoré predchádzalo zmene územného plánu. Vychádzajúc z toho, že už od vyvesenia všeobecného záväzného nariadenia, ktorým došlo k zmene územného plánu, do podania žaloby uplynula žalobkyňi subjektívna premlčacia lehota, a to aj pri započítaní šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku podľa ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., súd konštatuje, že si svoj nárok neuplatnila včas.

23. V priebehu konania, po predbežnom právnom posúdení súdu na predbežnom prerokovaní nároku, sa začal prelínať žalobkyňou tvrdený titul, od ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, keď tvrdila aj to, že žalovaný uznal záväzok v mimosúdnej dohode zo dňa 29. 01. 2015. Zmenou žaloby nie je zmena právneho dôvodu bez zmeny skutkových tvrdení. Žalobkyňa v podaní zo dňa 27. 01. 2019 navrhla okrem iného doplniť žalobný petit o alternatívny petit, ktorým sa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 2 765 000,- eur predbežne prerokovanú a dohodnutú na základe dohody o urovnaní škody zo dňa 29. 01. 2015. Bez akejkoľvek zmeny skutkových tvrdení tak žiadala, aby súd uložil žalovanému zaplatiť 2 765 000,- eur ako náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo aby uložil povinnosť zaplatiť 2 765 000,- eur titulom dohody o urovnaní. Odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie aj z dôvodu, že nebolo procesne rozhodnuté o tomto podaní. Uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 20. 10. 2020 súd nepripustil zmenu žaloby zo dňa 27. 01. 2019. Predmetné rozhodnutie sa podľa § 235 ods. 2 C. s. p. nevyhotovuje písomne, nakoľko proti nemu nie je prípustné odvolanie, nie je to pre vedenie konania potrebné a žiadnej zo strán ním súd neuložil povinnosť. Súd prvej inštancie v prvom rozhodnutí, ako aj odvolací súd, konštatovali, že z dohody uzavretej medzi stranami dňa 29. 01. 2015 nevznikol žalovanému žiadny záväzok ani dlh. Po tomto konštatovaní by tak nepochybne musela žalobkyňa iniciovať doplnenie dokazovania, pretože výsledky doterajšieho konania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Keď totiž odvolací súd skonštatoval, že žalovanej nevznikol žiadny záväzok z predmetnej dohody, pripustiť zmenu žaloby, ktorou by sa žalobkyňa okrem iného domáhala plnenia na základe takejto dohody, by bolo nelogické. Pre úplnosť súd uvádza, že v článku VI. dohody sa primátor mesta zaviazal najneskôr do 05. 02. 2015 zadať úlohy pre oddelenie územného rozvoja a stavebného poriadku, aby bolo možné žalobkyňi zrealizovať

projekt heliportu a to v záujme odvrátenia hrozacej škody. Sám konateľ žalobkyne na pojednávaní uviedol, že účelom predmetnej dohody nebolo nahradenie škody, ale docielenie možnosti realizácie investičného zámeru. Odhliadnuc od uvedeného, predmetná dohoda, pokiaľ nebola vopred schválená mestským zastupiteľstvom, je neplatným právnym úkonom. Primátor mesta totiž nemôže vytvárať vôľu mesta sám, ale ju môže len navonok oznamovať a prejavovať. Pokiaľ mesto koná vo veci súkromného práva, nemožno tvorbu a prejavy jeho vôle mechanicky posudzovať rovnako, ako keby išlo o obchodné spoločnosti, lebo ide o samosprávny subjekt, ktorý pre platnosť s nakladaním majetku mesta potrebuje schválenie príslušným orgánom. Takéto schválenie právneho úkonu predstavuje potom podmienku platnosti právneho úkonu mesta. Bez predchádzajúceho rozhodnutia mestského zastupiteľstva takáto dohoda odporuje zákonu a preto je podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatná.

24. Žalobkyňa vo svojich podaniach opakovanne uvádzala, že v predmetnej veci je potrebné vyriešiť otázku, akými ustanoveniami ktorého zákona sa spravuje právny vzťah strán sporu založený „dohodou o vybudovaní heliportu“, konkrétne či ide o zákon č. 514/2003 Z. z., Občiansky zákonník alebo Obchodný zákonník. Pokiaľ sa žalobkyňa v súdnom konaní domáha na podklade tvrdených skutkových okolností náhrady škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, nemôže sa zároveň domáhať náhrady škody podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože všeobecná zodpovednosť v takomto prípade je vo vzťahu k územnej samospráve pri výkone samosprávy vylúčená osobitnou úpravou v zákone č. 514/2003 Z. z. To znamená, že v prípade škody vzniknutej pri výkone samosprávy je potrebné pre posúdenie zodpovednosti za škodu prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý zakladá zodpovednosť územnej samosprávy v prípade nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Zodpovednosť územnej samosprávy podľa všeobecných ustanovení náhrady škody by prichádzal do úvahy len v prípade, ak by došlo k inému porušeniu zákonnej alebo zmluvnej povinnosti žalovaného, mimo uplatňovania jeho pôsobnosti pri výkone samosprávy.

25. V konaní však žalobkyňa nepredložila žiadny relevantný dvojstranný právny úkon strán sporu, od ktorého by bolo možné odvodzovať vznik nároku na náhradu škody. Práve naopak, žalobkyňa svoj nárok odvodzovala z tvrdeného nesprávneho úradného postupu, predbežne si svoj nárok uplatnila postupom podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. a nakoniec aj z mimosúdnej dohody zo dňa 29. 01. 2015, pokiaľ by išlo o platný právny úkon, nevyplýva žiadna povinnosť žalovaného, v príčinnej súvislosti s porušením ktorej by mala žalobkyňa vzniknúť škoda. Žalobkyňa totiž tvrdila, že jej škoda vznikla už skôr, nesprávnym úradným postupom, a túto škodu si uplatnila v žiadosti zo dňa 13. 01. 2015, teda pred uzatvorením mimosúdnej dohody. Ak teda mala škoda vzniknúť pred uzatvorením mimosúdnej dohody, nie je daná ani príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením právnej povinnosti z predmetnej mimosúdnej dohody a škodou žalobkyne. Rovnako sa súd nestotožnil ani s tvrdením žalobkyne, že mestom vydané záväzné stanoviská založili medzi stranami sporu záväzkový vzťah. V predmetných stanoviskách je len vyjadrený súhlas s predloženou projektovou dokumentáciou vo vzťahu k vtedy platnému územnému plánu. Pre žalovaného zo stanovísk nevyplývajú žiadne subjektívne povinnosti a z povahy záväzného stanoviska, ktoré je vydané v rámci stavebného konania, takéto povinnosti ani územnej samosprávne vzniknúť nemôžu.

26. Súd nepovažoval za potrebné vykonať navrhnutý dôkaz prehratím videozáznamu z portálu O. s názvom „Heliport Liptov EIA vs B. - čiastočné vyjadrenie k heliportu“, z ktorého má vyplývať verejné priznanie bývalého primátora ako aj poslancov mestského zastupiteľstva k zodpovednosti za škodu v súvislosti s investičným zámerom žalobkyne. Takéto vyhlásenia totiž nemôžu založiť zodpovednostný vzťah mesta voči žalobkyne. Rovnako súd nevykonával listinné dôkazy navrhované žalobkyňou v podaní zo dňa 18. 02. 2018 (č. I. 76), územný plán mesta a podobne, nakoľko medzi stranami nebol sporný skutkový stav ohľadne zmeny územného plánu, ktorý mali preukazovať práve tieto dôkazy. Žalobkyňa zároveň neuviedla, ku akým skutočnostiam by sa mali vyjadriť súčasný ako aj bývalý primátor mesta, preto v tomto štádiu konania súd nevidel dôvod na vykonanie tohto dôkazu. Navyiac, ak by mali vypovedať k okolnostiam uzatvorenia dohody zo dňa 29. 01. 2015, vzhľadom na jej neplatnosť by bol ich výsluch nadbytočný.

27. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie prvotne rozhodol medzitémnym rozsudkom o otázke samotného vzniku škody a kto za škodu zodpovedá, súd uviedol, avšak nakoľko je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, po zrušení rozhodnutia žalobu zamietol v plnom rozsahu.

28. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vzhľadom na zistený skutkový stav rozhodol v súlade s ustanovením § 257 C. s. p., že žalovanému ako úspešnej strane sporu, nepriznal náhradu trov konania, lebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení naznačil úvahy, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie o náhrade trov konania. Na jednej strane konštatoval, že postup žalovaného bol neštandardný a nekvalifikovaný, na druhej strane poukázal na procesný postup žalobkyne v tomto konaní. V súdnom konaní sa každý môže brániť, resp. uplatňovať svoje nároky, ako uzná za vhodné, samozrejme pri limitoch, ktoré upravuje zákon. Uplatňovanie procesných práv, medzi ktoré patrí aj zmena žaloby, uplatňovanie prostriedkov procesného útoku a obrany, je jedno v akom rozsahu a v akom čase, nemôže byť spravodlivo pripisované na ľarchu strany sporu v tom smere, že spôsob a rozsahu uplatňovania svojich práv bude súd zohľadňovať pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Na druhej strane, žalovaný v konaní spochybňoval vlastnú mimosúdnu dohodu o urovaní, prakticky sám spôsobil jej neplatnosť, ktorá skutočnosť bola jednou z hlavných príčin, ktoré viedli k podaniu žaloby. O začatie tohto konania sa vo významnej miere pričínil práve žalovaný, ktorý potom, ako sa žalobkyňa obrátila so svojím nárokom na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, nepostupoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., teda ak nemienil uspokojiť nárok na náhradu škody, písomne neoznámil žalobkyni ako poškodenej, že nárok neuspokojí, namiesto toho uzatvoril neplatne so žalobkyňou mimosúdnu dohodu, kde absurdne konštatoval nesprávny úradný postup, avšak nie mesta ako takého, ale samotného predchádzajúceho primátora. Z obsahu dohody súdu uniká, akým spôsobom mala byť týmto úkonom naplnená základná úloha mesta podľa ustanovenia § 1 ods. 2 zákona o obecnom zriadení, ktorou je starostlivosť o všestranný rozvoj územia mesta a potreby jeho obyvateľov. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného v odvolaní proti prvému rozsudku, že jeho postup pred začatím súdneho konania sa ničím neodlišuje od iných sporových vecí, ktoré vedú k začatiu súdnych konaní, pretože od žalovaného ako jednotky územnej samosprávy sa očakáva, že bude postupovať striktnie v súlade so zákonom a nebude vytvárať obdobné excesy. Na jednej strane žalovaný uviedol, že nakladá s verejnými prostriedkami určenými na plnenie verejnoprospešných cieľov, na druhej strane štatutárny orgán žalovaného v dohode zo dňa 29. 01. 2015 vyhlási, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu predchádzajúceho štatutára a viac menej akceptuje v čl. III. tejto dohody v tom čase ničím nepodloženú výšku tvrdenej škody 2 765 000,- eur. Súd plne súhlasí s tvrdeniami uvádzanými žalovaným na strane 3 odvolania proti rozsudku, pokiaľ ide o pohľad na postup žalobkyne v tomto konaní, na ktorý poukázal aj odvolací súd, avšak samotný postup žalovaného pred začatím konania považuje za natoľko neštandardný, že svojimi následkami ďaleko presahuje následky procesného postupu žalobkyne v konaní. Preto má súd za to, že je spravodlivé nepriznať žalovanému náhradu trov konania a to v plnom rozsahu.

29. Potom, ako súd na pojednávaní nepripustil zmenu žaloby, právny zástupca žalobkyne uviedol, že C. s. p. je v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a s článkom 6 ods. Európskeho dohovoru o ľudských právach a navrhol prerušiť konanie, kým Ústavný súd Slovenskej republiky neposúdi súladnosť C. s. p. s Ústavou Slovenskej republiky. Vzhľadom k tomu, že súd nedospel k záveru, že v nadväznosti na prejednávanú vec a aplikované ustanovenia procesného predpisu existujú dôvody na podanie návrhu na začatie konania Ústavnému súdu Slovenskej republiky, v súlade s § 162 ods. 3 C. s. p. tento návrh zamietol spolu s rozhodnutím vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.